

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/495/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2213222307
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 11. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2213222307.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kubániho 16. proti žalovanej: F. J., nar. XX. G. XXXX, bytom T. Q. K., G. I. XXX/XX, o 629 eur s príslušenstvom a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo 6. novembra 2013 č. k. 11C/295/2013-13 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti veci samej a v časti trov konania r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napádaným rozsudkom súd prvého stupňa I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 73,50 eur, úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 73,50 eur od 19.1.2012 do zaplataenia, nahraďiť trovy konania za súdny poplatok za návrh 16,50 eur a trovy právneho zastúpenia právneho zástupcovi žalobkyne vo výške 13,67 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a II. vo zvyšku žalobu zamietol. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 2 ods. 3, § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 53 ods. 8, § 517 ods. 1 vety prvej a ods. 2, § 544 ods. 1 až 3 a § 565 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy účastníčok); § 1 ods. 1 a 2, § 2 písm. a/, b/, i/, § 4 ods. 8 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy účastníčok; § 3 ods. 1 NV SR č. 586/2008 Z. z. (správne Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení NV SR č. 586/2008 Z. z.) a § 156 ods. 3 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení). Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou domáhala proti žalovanej zaplataenia 629 eur, zmluvnej pokuty vo výške 0,065 % denne a úroku z omeškania vo výške 3,275 % ročne zo sumy 27,25 eur od 16.8.2010 do 9.9.2010, zo sumy 27,25 eur od 16.1.2011 do 8.3.2011, zo sumy 27,25 eur od 16.2.2011 do 8.3.2011, zo sumy 27,25 eur od 16.3.2011 do 8.6.2011, zo sumy 27,25 eur od 16.4.2011 do 7.7.2011, zo sumy 27,25 eur od 16.5.2011 do 7.8.2011, zo sumy 27,25 eur od 16.6.2011 do 6.9.2011, zo sumy 27,25 eur od 16.7.2011 do 9.10.2011, zo sumy 27,25 eur od 16.10.2011 do 7.3.2012, zo sumy 27,25 eur od 16.11.2011 do 7.3.2012, zo sumy 27,25 eur od 16.12.2011 do 28.6.2012, zo sumy 22,25 eur od 29.6.2012 do 9.7.2012, zo sumy 12,25 eur od 10.7.2012 do 20.8.2012, zo sumy 2,25 eur od 21.8.2012 do zaplataenia, zo sumy 27,25 eur od 16.1.2012 do zaplataenia, zo sumy 599,50 eur od 19.1.2012 do zaplataenia tak, že tento úrok z omeškania a táto zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 480 eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 480 eur len 9 % ročný úrok z omeškania zo sumy 629 eur do zaplataenia. Zaplataenia predmetnej sumy sa domáhala titulom Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8100030937 uzavretej medzi účastníčkami 7.7.2010, na základe ktorej poskytla žalobkyňa žalovanej čiastku úveru (úverový limit) 480 eur, ktorú sa žalovaná zaviazala splatiť v 36 splátkach po 27,25 eur splatných vždy 15. dňa v mesiaci, pričom celková čiastka, ktorú sa žalovaná zaviazala zaplatiť (t. j. úver + úroky za celú dobu čerpania úveru) bola 981 eur, bola dohodnutá RPMN za úver 68,14 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver

51,49 %, poskytnutá čiastka revolvingu 274,68 eur. Celková čiastka pri revolvingu, ktorú mala žalovaná zaplatiť (t.j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu) bola dohodnutá vo výške 654 eur, predpokladaná bola RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 56,10 % a ročná úroková sadzba revolvingu 68,44 %. Žalovaná podľa žaloby zaplatila celkovo sumu 406,50 eur a keďže bola v omeškaní s úhradou splátky o viac ako tri mesiace, bolo jej doručené 1.6.2011 oznámenie o uplatnení práva veriteľa podľa § 565 O. z., t. j. okamžitá splatnosť úveru z dôvodu omeškania. V súlade s § 53 ods. 8 O. z. došlo k uplatneniu tzv. sankcie straty výhody splátok dňa 18.1.2012, kedy bola žalovaná povinná uhradiť doposiaľ neuhradené splátky úveru. Ďalej súd prvého stupňa dôvodil, že zmluvu účastníčok posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a na jej posúdenie použil ust. zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. a zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z. z.. Dospel k záveru, že v zmluve o revolvingovom úvere bol dohodnutý úverový limit 480 eur, 36 mesačných splátok po 27,25 eur (mesačná splátka vrátane úrokov). Celková čiastka, ktorú sa žalovaná zaviazala vrátiť je 981 eur, zo zmluvy aj zo žaloby vyplýva, že žalovanej bola vyplatená čiastka 480 eur, žalovaná splatila sumu 406,50 eur, avšak celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí žalovaná ešte zaplatiť je 574,50 eur. Po preskúmaní zmluvy o revolvingovom úvere dospel k záveru, že predmetná zmluva tak ako je koncipovaná je nepresná, nedostatočne určitá a pre spotrebiteľa je nezrozumiteľná, nie je jednoznačné v akej výške boli poskytnuté finančné prostriedky, pri RPMN vo výške 68,14 % a ročnej úrokovej sadzbe 70,01 % je jednoznačný užšerný úmysel veriteľa, keď z internetovej stránky Národnej banky Slovenskej republiky zistil, že pri spotrebiteľskom úvere so splatnosťou 1 - 5 rokov činil úrok v októbri 2010 15,02 % p. a., z čoho je zrejmé, že úrok dohodnutý medzi účastníkmi v danom prípade bol viac ako štvornásobne vyšší, pritom dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 O. z., teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav ide vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia zmluvy. Súd mal za ustálené, že žalobkyňa poskytla žalovanej sumu 480 eur, z čoho žalovaná žalobkyni vrátila sumu 406,50 eur, z čoho vyplýva, že žalovaná je povinná žalobkyni vrátiť ešte sumu 73,50 eur spolu s príslušenstvom. V zostávajúcej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko sa prieči dobrým mravom. Zaviazal žalovanú aj na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9 % a to od 19.1.2012, odkedy bola žalovaná podľa žalobkyne povinná uhradiť doposiaľ neuhradené splátky úveru. V časti o zmluvnej pokute konštatoval, že akákoľvek zmluvná pokuta musí byť v zmysle § 544 ods. 2 O. z. obojstranne dojednaná, teda musí tvoriť súčasť zmluvy, jej zaradenie do obchodných podmienok nedostatok písomnej formy nekonvaliduje. Nakoľko žalobkyňa zmluvnú pokutu dojednala vo všeobecných obchodných podmienkach, nemožno ju žalobkyni z dôvodu jej neplatnosti priznať. V časti o trovách konania svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 142 ods. 3 O. s. p., vecne pomerom úspechu účastníkov v konaní s tým, že žalobkyni, ktorá mala úspech v konaní 12% priznal náhradu trov konania 12 %, a to za súdny poplatok za návrh 16,50 eur, čo je minimálna výška súdneho poplatku, za právne zastúpenie 13,67 eur.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa iba v zamietajúcej časti veci samej s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe aj v takejto časti, alternatívne navrhla zrušenie veci v napadnutej časti a jej vrátenie súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietala nesprávne, neúplné a predčasné skutkové a právne závery, z ktorých súd vychádzal a na základe ktorých rozhodol, keď zamietol žalobu nad sumu 73,50 eur (čo je rozdiel medzi sumou úveru a splatenou sumou 406,50 eur) z dôvodu, že by sa mal tento nárok priečiť dobrým mravom, čo podľa žalobkyne popiera vôľu strán vyjadrenú uzavretím zmluvy, keďže táto smerovala k dočasnému požičaniu peňažných prostriedkov za odplatu, nie bezodplatne. Súd neaplikoval ust. § 53 ods. 6 O. z. a odkázal na pojem dobré mravy, ktorý v odôvodnení rozsudku ani len nevymedzil čo do obsahu vo vzťahu k prejednávanej veci. Keďže otázka odplaty je regulovaná v § 53 ods. 6 O. z., mal prednostne aplikovať toto ustanovenie, keď „dobré mravy“ predstavujú materiálny korektív, ktorý sa nemôže použiť ako prednostné pravidlo tam, kde zákon upravuje určitú otázku jednoznačne a presne. Pre posúdenie toho, či výška odplaty za úver na základe zmluvy o revolvingovom úvere je primeraná a podstatne neprevyšuje obvyklú odplatu v zmysle ustanovenia § 53 ods. 6 O. z. slúžia ako jeden z komparatívnych nástrojov údaje stanovené Ministerstvom financií Slovenskej republiky (ďalej len MF SR), ide o stanovenie maximálnej výšky odplaty za spotrebiteľské úvery poskytované na základe zmlúv uzatvorených od 16.5.2010 do 15.8.2010. Predmetná zmluva bola uzavretá 7.7.2010 a uvedené mal súd použiť aj ex offa, keďže tento prehľad bol zverejnený štátnou inštitúciou a na základe zákona. Na základe údajov MF SR zverejnených na jeho internetovej stránke maximálna výška odplaty za úver do výšky 1500 eur, splatný v dobe 1 - 5 rokov bola 76%. V predmetnej zmluve je odplata za úver nižšia ako bola uvedená maximálna výška odplaty. Bola 68,14%, a teda pod maximálnou hranicou. Považovala za v rozpore s akoukoľvek právnou istotou, aby jeden orgán štátu povolil určité konanie nejakému subjektu, respektíve stanovil preň hranice

a druhý toto konanie realizované v súlade s rozhodnutím, povolením čo opatrením prvého orgánu štátu zneplatňoval a nebral do úvahy. Výška odplaty za úver podľa zmluvy je v súlade s ustanovením § 53 ods. 6 O. z., čo súd prvého stupňa neposudzoval, lebo predmetné zákonné ustanovenie ani len neaplikoval. Predložila súhrnné informácie o údajoch o novo poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 3. štvrtrok 2010 a Maximálnu výšku odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru. Ďalej dôvodila, že zahrnutie dojednaní o zmluvnej pokute do zmluvných dojednaní nielen neodporuje žiadnej právnej úprave, naopak z právnej úpravy vyplýva prípustnosť takéhoto postupu. Ak akákoľvek zmluva obsahuje niekoľko strán a zákon výslovne nepožaduje podpísanie všetkých z nich, potom všetky nemusia byť podpísané. Stačí podpis len jednej z nich pokiaľ je z okolností zrejmé, že všetky strany tvoria jednu "listinu" v právnom zmysle slova. V predmetnej veci sú zmluvné dojednania neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere, tvoria so zmluvou jednu listinu v právnom zmysle, zmluva na ne výslovne odkazuje. Písomná forma pre všetky dojednania v nich obsiahnuté preto splnená bola. Dojednanie o zmluvnej pokute je tak v zmysle ustanovení § 40 ods. 3 a § 544 ods. 2 O. z. platné. Namietla tiež nepreskúmateľnosť a zmätočnosť rozsudku, v ktorom sa uvádza, že po preskúmaní zmluvy súd dospel k záveru, že predmetná zmluva tak ako je koncipovaná je nepresná, nedostatočne určitá a pre spotrebiteľa je nezrozumiteľná a nie je jednoznačné v akej výške boli poskytnuté finančné prostriedky. S poukazom na § 157 ods. 2 O. s. p. sa v tejto časti nedá vôbec hovoriť o presvedčivosti rozsudku, o stručnom, jasnom a výstižnom vysvetlení dôvodov rozhodnutia. Uvedený záver súdu je všeobecný a neurčitý do takej miery, že jej nezistiteľné v čom je zmluva nepresná, nedostatočne určitá a nezrozumiteľná. Ďalej súd uvádza, že zo zmluvy nevyplýva v akej výške boli poskytnuté finančné prostriedky, čo však nielen nekonkretizuje s odvolaním sa na konkrétne ustanovenia zmluvy a vysvetlením svojho tvrdenia (čo samo o sebe spôsobuje zmätočnosť rozhodnutia), ale navyše svojím postupom popiera jeho dôvodnosť. Na druhej strane odôvodnenia rozsudku uvádza že účastníci uzavreli zmluvu, na základe ktorej žalobkyňa poskytla žalovanej čiastku úveru 480 eur a na inom mieste rozsudku uvedené skutkové zistenia o výške úveru popiera. Je neprijateľné, aby súd tvrdil aká suma bola poskytnutá a súčasne tvrdil, že zo zmluvy nevyplýva aká suma bola poskytnutá. Zároveň pri rozhodnutí o výške povinnosti žalovanej vo vyhovujúcom výroku opätovne vychádza z uvedenej sumy ako sumy poskytnutého úveru, pri výpočte sumy, ktorú uložil žalovanej zaplatiť, musel vychádzať zo sumy poskytnutého úveru 480 eur, od ktorej odpočítal sumu uhradenú žalovanou 406,50 eur. Predtým ako vôbec môže súd tvrdiť neurčitosť a nezrozumiteľnosť právneho úkonu by mal aplikovať zákonom určené pravidlá, keď takéto zákonné pravidlo je pre písomné právne úkony vyjadrené v ustanovení § 35 ods. 2 O. z., ktoré však súd neaplikoval pre určenie toho, či v tomto prípade zmluva o revolvingovom úvere je určitým právnym úkonom. Teda je minimálne predčasné a nepreskúmateľné tvrdiť, že daný úkon je neurčitý a nezrozumiteľný. Rozsudok je teda v napadnutej časti nepreskúmateľný čo do záverov o neurčitosti a nezrozumiteľnosti zmluvy, čo do postupu súdu predtým ako uvedené závery vôbec urobil, ale aj vnútorne rozporný. Nepreskúmateľnosť rozsudku, vzájomne odporujúce si tvrdenia sú porušením práva účastníka konať pred súdom, keďže sa mu tak odníma nielen možnosť sa s dôvodmi rozhodnutia oboznámiť, ale ich v odvolaní aj spochybníť.

Žalovaná navrhla rozsudok v napadnutej časti zjavne potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti, poukázala na to, že je nezamestnaná a t. č. aj práceneschopná a nemá finančné prostriedky na zaplatenie takej čiastky.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania žalobkyne (teda v zamietajúcej časti veci samej i v časti trov konania, v ktorej časti malo rozhodnutie povahu rozhodnutia závislého na rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti veci samej nemožno považovať za správny a to najmä pre postup súdu odnímajúci účastníkom konania reálnu možnosť konať pred súdom.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Konštatovanie, že vada konania vymedzená v práve odcitovanom ustanovení základného predpisu občianskeho procesného práva Slovenskej republiky (a inak aj ďalšia vada podľa § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p., spočívajúca v rozhodnutí vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom) je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces (inak práva zaručeného v podmienkach tuzemského právneho poriadku okrem zákonov i článkom 46 a nasledujúcimi Ústavy Slovenskej republiky, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení

neskorších ústavných zákonov a tiež článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, tohto inak uverejneného v prílohe oznámenia ministerstva zahraničných vecí ČSFR č. 209/1992 Zb.), patrí už k záverom ustálenej rozhodovacej praxe tunajšieho súdu (v uvedenej súv. por. napr. uznesenia Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2008 č. k. 10Co/152/2008-37 a z 30. novembra 2010 sp. zn. 10Co/210/2010, prvé vo veci Okresného súdu Trnava sp. zn. 18C/173/2007 a druhé vo veci Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 10C/42/2008). I podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91), Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I ÚS 226/03) a aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozsudok z 27. apríla 2006 sp. zn. 4 Cdo 171/2005) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať tiež nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Požiadavky na riadne odôvodnenie rozsudku súdu v podmienkach vnútroštátnej úpravy slovenského civilného procesu potom vymedzuje (na úrovni zákona) ustanovenie § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil; dbá pritom aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Korektným a i ústavne konformným výkladom takéhoto ustanovenia pritom treba dospieť k záveru, že s už uvedenými požiadavkami je v rozpore nielen úplný či čiastočný nedostatok (absencia) dôvodov rozhodnutia, ale napr. aj existencia extrémneho nesúladu medzi právnymi závermi súdu a jeho skutkovými zisteniami, resp. prípad, keď právne závery zo skutkových zistení v žiadnej novej interpretácii nevyplývajú a napokon i len všeobecné súhrnné zistenia, konštatovania alebo závery bez špecifikácie jednotlivých dôkazov, z ktorých mali byť tieto vyvedené. Ak povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu (ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka); porušením uvedeného práva účastníka konania na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma aj možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky s jeho dôvodmi) - v rámci využitia prípadných riadnych alebo tiež mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak potom nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá sama osebe nielen dôvod odvolania, ale zároveň i nevyhnutnosť rozhodnutia spôsobom predpokladaným ustanovením § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p..

Podľa názoru odvolacieho súdu potom nemôže byť vôbec predmetom akejkoľvek diskusie fakt, že práve opísanou vadou bol postihnutý i rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, ktorý obsahuje vzájomne si odporujúce skutkové zistenia súdu, jeho odôvodnenie je nekonzistentné a zmätočné. Napr. na jednom mieste odôvodnenia rozsudku sa tvrdí, že nie je jednoznačné v akej výške boli poskytnuté finančné prostriedky a na rovnakej strane odôvodnenia o pár riadkov vyššie sa uvádza, že zo zmluvy aj žaloby vyplýva, že žalovanej bola vyplatená čiastka 480 eur a v ďalšom texte sa uvádza, že súd prvého stupňa mal za ustálené, že žalobkyňa poskytla žalovanej sumu 480 eur, z ktorej sumy vychádzal súd prvého stupňa aj pri výpočte vo vyhovujúcej časti veci samej. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že v zostávajúcej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú, nakoľko sa prieči dobrým mravom a tu je nutné prisvedčiť odvolacej námietke o absencii výkladu pojmu dobré mravy v kontexte prejednávanej veci. Taktiež nie je jednoznačne zrejmé z čoho vychádzal súd prvého stupňa pri svojom závere, že pokiaľ žalobkyňa zmluvnú pokutu dojednala vo všeobecných obchodných podmienkach, nemožno ju žalobkyni z dôvodu jej neplatnosti priznať. Možno sa len domnievať, že ako dôvod neplatnosti mal zrejme na mysli nepodpísanie podmienok účastníkmi. Rovnako absentuje akékoľvek odôvodnenie záveru, že úverová zmluva tak ako je koncipovaná je nepresná, nedostatočne určitá a pre spotrebiteľa je nezrozumiteľná.

V záujme zachovania práva účastníkov na spravodlivý proces so všetkými jeho atribútmi v oboch stupňoch súdov odvolaciu súdu neostávalo iné, než rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti veci samej a v časti trov konania podľa § 221 ods. 1 písm. f/ aj h/ a ods. 2 O. s. p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Povinnosťou súdu prvého stupňa tak v ďalšom konaní bude riadiť sa názorom odvolacieho súdu, ktorým je podľa § 226 O. s. p. viazaný, opätovne prejednať vec, v prípade potreby doplniť dokazovanie, podľa § 132 O. s. p. náležite zhodnotiť výsledky celého konania, a až potom opätovne rozhodnúť o veci v

zostávajúcej časti, o trovách prvostupňového konania a podľa § 224 ods. 3 O. s. p. tiež o trovách tohto odvolacieho konania.

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.